

LIBRIS

We know
books

Arhimandrit
VASILIOS BACOIANIS

VIATA
,
MAICII
DOMNULUI

ediția a doua revizuită

Traducere din limba greacă de
Pr. Șerban Tica

EDITURA DE SUFLET
București

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Introducere	7

PARTEA I

I. Ioachim și Ana	13
II. Fetița nou-născută	18
III. Intrarea în templu	21
IV. Viața la templu	26
V. Sfânta pregătire	29
VI. Ieșirea din templu	31
VII. Buna Vestire	35
VIII. Patru minuni	39
IX. La Elisabeta	42
X. Încercarea lui Iosif	45
XI. Fecioara astăzi	48
XII. Naștere minunată	53
XIII. Întâmpinarea Domnului	57
XIV. În Egipt	60
XV. Întâmplări	64

XVI. La nunta din Cana	68
XVII. Alături de Fiul ei	71
XVIII. Alături de Ioan	74
XIX. Adormirea	78
XX. Slujba plecării	83
XXI. Mutarea	86
XXII. Ultima taină	90

PARTEA A II-A

I. Maica Domnului și păcatul strămoșesc	97
II. Fecioria ei	99
III. Două mari ispite	104
IV. Cea fără de păcat	108
V. Mai cinstită decât heruvimii	114
VI. Dulceața îngerilor	117
VII. Rana diavolilor	120
VIII. Lumea nu ai părăsit, Născătoare de Dumnezeu	124
IX. Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzește-mă sub sfânt acoperământul tău!	128
X. Călăuzitoare	131
XI. Mijlocirea ei	134
XII. În clipa ieșirii mele	137
XIII. Cuvine-se cu adevărat... ..	141
Bibliografie	146

DIFUZARE:

S.C. Supergraph S.R.L.Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București

Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84

e-mail: contact@supergraph.rowww.librariasophia.rowww.sophia.ro

Vă așteptăm la

LIBRĂRIA SOPHIA

str. Bibescu Vodă nr. 19,

040151, București, sector 4

(lângă Facultatea de Teologie)

tel. 021-336.10.00; 0722.266.618

www.librariasophia.ro

*Sacrifică puțină vreme pentru a răsfoi
cărțile noastre:
este cu neputință să nu găsești ceva
pe gustul și spre folosul tău!*

LBRIS

We know
books

PARTEA I

CAPITOLUL I

Ioachim și Ana

Ioachim se trăgea din Bethleem, din neamul lui David, seminția lui Iuda. Din același neam și din aceeași seminție se trăgea și Ana. Era fiica preotului Matan și a soției sale, Mariam.

La 30 de ani, Ioachim s-a însurat cu Ana, care avea 20 ani. Proaspăta familie s-a așezat în Ierusalim, așteptând cu nerăbdare un copil.

Au trecut și doi, și trei ani, dar copilul nu venea. Trebuie să menționăm că pe atunci era o rușine ca o familie tânără să nu aibă copii. Cei fără copii erau jigniți și desconsiderați peste tot, și la adunările de familie, și între prieteni, și în public, și chiar la templu. Se înțelege deci cu ce durere și rușine trăiau Ioachim și Ana, neavând copii.

Au mai trecut 10, 20 de ani, dar copilul nu a apărut. Ce rușine! „Ioachim și Ana chinuiți erau întru nenaștere” (Condac, 8 septembrie). Cu toate

acestea, nu au deznădăjduit niciodată, deoarece se rugau neîncetat. Au mai trecut încă 10 ani, apoi încă 20 de ani, așa încât Ana a ajuns la 60 de ani, iar Ioachim la 70 de ani. Și erau tot fără copil.

Smerenia lor

„Dreptii Ioachim și Ana, daruri aducând preoților și neprimindu-le, s-au întristat amarnic, rugăciune înălțând Dătătorului a toate” (Sedeală, 9 decembrie).

În octombrie era sărbătoarea corturilor la evrei, iar bătrânul Ioachim a mers la templu, la Ierusalim, pentru a aduce daruri bogate, doar-doar Îl va îndupleca pe Dumnezeu să-Și arate minunea Sa. În spatele lui veneau și alți închinători cu daruri în mâini. Se formase o „coadă” în toată regula.

A apărut vestitul preot Rubeim pentru a primi darurile lor. Primul era bătrânul Ioachim, însă Rubeim îi spune: „Stai! Tu nu ai copii și de aceea nu îți este îngăduit să aduci primul darurile tale lui Dumnezeu. Mergi în spate, stai ultimul la coadă!” Durere mare pe Ioachim!

Ioachim, rănit, a ascultat și, fără nici un cuvânt, din capul rândului s-a dus ultimul, sub privirile tuturor. A dat darurile la sfârșit preotului și s-a întors cu inima frântă acasă.

„Grea cruce lipsa copiilor – îi spuse Anei. Trebuie să adâncim postul și rugăciunea, poate ne va auzi Domnul. Tu stai aici, acasă, și fă-ți rându-

iala ta, eu voi urca în munte și mă voi nevoi acolo, și, dacă Domnul ne va dărui copil, nu-l vom ține pentru noi, ci-l vom oferi Lui. Al Lui să fie!”

Și Ioachim, în ciuda celor 70 de ani ai săi, a urcat și s-a așezat în munte: „Întru rugăciune în munte sălășluind” (Icos, 8 septembrie). „Nu voi mânca, își spuse, și nu voi bea, de nu mă va auzi Domnul. Hrana și băutura mea va fi rugăciunea.” Așa a zis și așa a făcut.

Ana, de 60 de ani, se ruga în casă, își spunea rugăciunile plângând: „Doamne, și pământul aduce roadă, și păsările fac pui, și fiarele nasc. Eu cu cine mă asemăn, Doamne?”

Și, minune mare! Înfruntarea publică cu care preotul l-a întâmpinat pe Ioachim, în loc să-l stârneasă împotriva lui Dumnezeu și a preotului, l-a adus pe acesta mai aproape de Dumnezeu. Mai aproape de Dumnezeu a ajuns și Ana, soția sa. Iată ce smerenie aveau părinții Maicii Domnului!

Credința lor

Ana era de 60 de ani și Ioachim de 70 de ani. Și la o așa vârstă înaintată încă Îl rugau pe Dumnezeu să le dăruiască un copil. Închipuiți-vă între vecini o familie fără copii, bărbatul să fie de 70 de ani și soția de 60 de ani, și să-l auziți pe soț rugându-L pe Domnul să-i dăruiască un copil. Și pe soție s-o auziți la fel.

Pentru cei puțin credincioși, asta ar fi o nebunie, din pricină că nu au credință. Și totuși aceasta este credința adevărată. „Credința nu este doar când spui: Cred că la Domnul toate sunt cu putință!, ci atunci când zici: Cred că tot ceea ce cer voi primi!” (*Scara*, Cuvântul 27, B 33).

Ioachim și Ana credeau și spuneau: „Pentru noi, oamenii, poate fi cu neputință să mai avem un copil, dar la Dumnezeu toate sunt cu putință. Și asta contează.” Pe această credință s-au sprijinit și au cerut în rugăciunile lor ceea ce omenește era imposibil. Și rugăciunea lor a fost ascultată.

Minunea

Au trecut 40 de zile de rugăciune intensă, de post aspru și de multe închinăciuni. Preabunul Dumnezeu a fost mișcat văzându-i pe acești bătrâni având bunătatea copiilor mici, credința nezdruncinată în El și rugăciunea cu osteneală și durere. Și-a ascultat cererea lor nebunească pentru alții. A trimis îngerul să le vestească. Acesta l-a vizitat în munte pe Ioachim, zicându-i: *Bucură-te, Ioachime, Dumnezeu a auzit rugăciunea ta, mergi acasă!* Iar pe Ana a vizitat-o în casă, zicându-i: *Bucură-te, Domnul a auzit rugăciunea ta, vei naște un copil ce va fi slăvit pe fața întregului pământ! Iată, și bărbatul tău Ioachim vine!*

Bătrânul Ioachim parcă prinsese aripi cu care a zburat spre casă. Ana îl aștepta în poartă și,

alergând, s-au îmbrățișat: „Domnul ne-a binecuvântat!” Și au exclamat: „Slavă lui Dumnezeu!”

Mai apoi, Ana a luat în pânțece și a rămas însărcinată, eveniment pe care Biserica îl prăznuiește cu multă bucurie în data de 9 decembrie, deoarece din ea s-a născut dulcele rod. În ziua a 9-a a acestei luni se face pomenirea zămislirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de către Sfânta Ana (Sinaxar, 9 decembrie).

CAPITOLUL II

Fetița nou-născută

Ioachim și Ana au așteptat venirea pe lume a copilului lor cu rugăciune și slavă și cu imne către Dumnezeu. Într-o astfel de atmosferă s-a așteptat nașterea Maicii lui Iisus Hristos.

Și a trecut luna martie, mai și a venit septembrie. Și pe 8 septembrie, într-o luni din anul al XV-lea î.Hr., Ana a născut-o pe fiica ei, „cea pe care a sădit-o Hristos, floarea vieții noastre” (Cântarea a 5-a din Canonul al 2-lea, 9 septembrie)¹.

Sfinții Părinți au pregătit pruncului cameră frumoasă, deosebită. Micuța creștea și la numai 6 luni a făcut primii pași. Ana s-a bucurat, văzând-o că stă pe picioarele ei. A făcut cinci pași

¹Sf. Ioan Damaschin vede în sterpiciunea Sfintei Ana sterpiciunea sau lipsa dumnezeiescului har din toată umanitatea, deoarece cu toții au păcătuit, cu toții s-au îndepărtat, nu este nici unul care să facă binele (v. Psalm 13, 3), iar cu nașterea Fecioarei Maria vede izbăvirea de sterpiciune, revenirea adică a dumnezeiescului har în umanitate (PG 96, 708).

și-a căzut în brațele mamei sale. „Iată, i-a spus mama, bine ar fi ca primii pași să-i faci mergând spre templu!”

Iar Ana, de atunci, a lăudat-o în taină pe fericița lor fiică. S-a abținut să-și arate bucuria cea mare.

Când micuța a împlinit primul an au sărbătorit, chemând preoți și oameni de vază din Ierusalim, și au pus masă mare pentru toți. Au adus-o și pe micuța din camera ei curată, sfințită, și au arătat-o preoților pentru a primi binecuvântarea lor. Mai apoi s-a întors în binecuvântatul sălaș, crescând în atmosfera psalmilor, în tămâieri și în lumina lumânărilor.

„Neînțeleasă este nașterea ta, neînțeles și felul creșterii tale, neînțelese sunt toate ale tale, de Dumnezeu nuntită” (Cântarea a 5-a, 21 noiembrie).

Așteptare în rugăciune

Ana se căsătorise la 20 de ani și dobândise copilul la 60 de ani, după 40 de ani de așteptare. Atâția ani s-a rugat lui Dumnezeu pentru a primi un copil, în timp ce noi așteptăm răspuns de la Dumnezeu pe loc și, dacă nu-l primim, ne împotrivim Lui, căci pentru noi întârzie minunea. Starea noastră ne amintește de o întâmplare: Un om bolnav a coborât dintr-un sat de munte în oraș, pentru a merge la medic. Doctorul i-a spus: „Trebuie să faci 20 de zile baie în mare!”, însă